

LEA JAANIMAA

Jõulud juulis

Romaan

Lea Jaanimaa
Jõulud juulis

*Pühendan selle raamatu Tikk, Rene`le,
kes oli loo sünni juures –
esimesest tähest kuni lõpupunktini.*

Autor: Lea Jaanimaa
Toimetanud: Õnne Kepp
Kaanel oleva sõejoonistuse autor: Kadri Kask
Joonistus Sinust
Kaane kujundanud: Margus Leibak

Autoriõigus: Lea Jaanimaa 2020

ISBN 978-9916-9540-0-3

1.

„Kes sind punapäist paksmagu ikka tahab!“

See solvang tuli nagu välk selgest taevast.

Tagantjärele oli Eleriin oma ekselukaaslasele isegi tänulik, sest ilma selle valusa hüvastijätuks välja sülitatud lauseta poleks ta ise midagi ette võtnud. Veel lähiajal tundis Eleriin rõõmu hoopis teistest asjadest kui praegu. Vaatamata omandatud haridusele Mainori kõrgkoolis ei osanud ta ennast tööturul müüa ja ega olnud erilist vajadustki. Ta elukaaslane teenis piisavalt, et neile võimaldada keskmisest parem toimetulek. Priidu autoremonditöökoja ukсед polnud kunagi suletud ja kliente jagus nädalavahetustekski. See ehk panigi aluse Eleriini ümarduva vormi tekkimisele, et koos nad nagunii ei pääsenud kusagile ja üksi minna polnud viitsimist. Pealinnast paarikümne kilomeetri kaugusel elades kadus huvi ka trennis käimise vastu. Kodus kandis ta lohvakat hõlmikhõlsti ja selle all retuuse. Pikkadest jalgadest tingituna ei paistnud ta välimus tünnilik, ent vööpaelad jäid aina lühemaks ning rind kasvas suuremaks. Kui Eleriin nende kooselu algaastatel ärkas koos Priiduga, valmistas hommikueine ja jõi kaasaga kohvi, siis ajapikku magas ta veel magusamana tunduvat und edasi just siis, kui toaukse kolksatus andis märku mehe lahkumisest. Elu Priiduga sujus loomuldasa ja seda jahmatavam oli mehe ei-tea-kust tulnud reageering.

Eelmisel õhtul sai maha peetud tüli. Eleriin oli kogemata söönud ära kogu roa, mille valmistas neile õhtusöögiks. Priit oli ise süüdi, et pikemaks korteri all paiknevasse töökotta jäi. Televisoorist ridamisi uudistesateid vaadates ei märganudki Eleriin, et suu muudkui jahvatas ja köögi vahet voorides said kanafileega praekartulid otsa. See polnud esimene säärane juhtum, aga ta oli siis Priidule midagi muud tee kõrvale pakkunud, mees polnud pirtsutaja ja sobisid ka

võileivad. Eelmisel õhtul siiski mitte.

„Õhtust musike! Mulle toodi üks ameeriklane töösse, süüa siva ja lähen töökotta tagasi. Hommikul lähevad kutid laevale, vaja masin valmis saada.“

„Ära sega, Venemaal kukkus lennuk alla, issand ... üheksa last ka ... tulid olümpiaadilt, appii, kõik said surma!“

„Hea küll, hea küll, saan ise söögi kätte, kuhu sa selle panid?“

„Pime oled või, pann on pliidil!“

Edasi Eleriin ei teagi, mis sai määravaks, aga ühtäkki oli Priit ta voodi ees ja tõmbas ropsuga suleteki pealt:

„Tead, nüüd on lood sellised, et minule aitab! Korja oma kodinad kokku ja kao kus kurat!“

Ukse paugutuse järel kobis Eleriin küll korraks voodist välja, aga kuna Kuuurijas tuli teemaks ilusalongide skandaal, ei raatsinud ta sellest ilma jääda ja pugest sängi tagasi. Priit töötas varavalgeni ning ajaks, mil normaalsed inimesed joovad kohvi, oli tal serveerimiseks valmis peretüli. Üsna koomiline oli see kahe armastava inimese omavaheline dialoog, kus üks heitis ette laviini alt pääsenud sadat surmapattu ja teine ei saanud mitte millestki aru, kuna polnud omaarust miskit valesti teinud.

„Ma sättisin sulle ühe Golfi sõidukõlblikuks, sinna peaksid su asjad mahtuma küll. Palun lahku minu kodust ja elust!“ ütles Priit lõpetuseks ja heitis sohvale. Eleriin oli sellest mehe mõttetust tujutsemisest nii väsinud, et magas samuti ajani, mil toaukse kolksatus andis märku, et ta on üksi. Sel päeval tegi ta korraliku lõunasöögi. Lisaks ühepajatoitudele ka kohupiimavormi. Oleks tahtnud leppimise puhuks veinigi lauale panna, aga pood oli kaugel ja sinna jalutamine ei olnud meeltemööda. Aknast välja vaadates märkas Eleriin, et Priit sõitis punase Golfiga õuest välja. Korraks käis läbi peast mõte, et helistab mehele ja laseb sel tuua veinipudeli, aga siis löi käega. Pole vaja mingit romantikat neile, vabandama peaks tüüp hoopis ise ja lilledki hankima. Mees ei tulnud lõunaks koju ja Eleriin heitis harjumuspärasele lõunaunele.

„Asi on vist tõsine,“ ehmus ta ärgates riidevirnu vaadates. Silma hakkasid ka autovõtmed ja tehniline pass. Uurides selgus, et ostu-müügi volitus ja kindlustuspaberid olid Eleriini nimele.

„Lollakas!“ oli ainus sõna, mille ta mõttes Priidu suunas saatis, kui hakkas kappidest välja tõstetud ja elutoa sohvale virnastatud riideid prügikottidesse toppima. Priit oli igas asjas põhjalik. Ajal, mil Eleriin lõunaund magas, oli mees tema asjad enda omadest eraldanud ja virnastanud, iga hunniku peal suur kilekott. Asi tundus tõsine. Ehk oligi õige aeg lahku minna? Priidul tekkis aina rohkem tööotsi ka väljaspool garaaži ja nende suhtes puudus särts.

Autot põlglikult vaadates lahvas Eleriinil puna näkku:

„Ah nii odavaks ta mind peabki!“

See autoloks oli seisnud nende aia tagumises osas suve algusest saati. Tagavaraosadeks. Priit oli veel kirunud, et viissada eurot sellise panni eest maksta olevat olnud emotsiooniosast. Eleriin lohutas teda siis kulunud naljaga: „Mis vahet sel mis auto, peaasi, et punane.“

Järskude liigutustega toppis ta oma kraami prügikottidesse ja lohistas trepist alla autoni. Iga järgmist kotti sinna tarides ta märkas, et eelmine oli pagasiruumi tõstetud. Priitu ta ei näinud kusagil. Eleriin ei viivitanud raasugi. Ta veel näitab mehele, et temaga nii ei käituta. Las palub, et jääksin. Just! Ja siis olgu vein ja lilled toodud, enne ei võta ta Priitu jutulegi. See oli olnud viga, et ta demonstratiivselt koduvõtmed lauale jättis ja ukse sneprisse tõmbas. Mehel polnud plaaniski teda paluma hakata ja näost paistis hoopis kergendus. Eleriin mahutas end rooli taha ja löi pea staarilikult selga:

„Kuule sina, tavotina, ära üritagi mind tagasi paluda! Mul ongi kõrini sellest, et oled alati töökojas, ei mingit seltskonnaelu ega hobisid. Mul on kõrini sellest diislihaiusust, mis töökojast me korterisse imbub, ja sellest metallihaiusust, mis sul isegi peale pesemist juustest ei lahku. Ma vääringi soliidsemat elu ja iseenesestmõistetavalt ka väarikamat meest!“

Eleriin ei saanud jätkata, kuna Priidult tuli põlgust täis lõppsõna:

„Kes sind punapäist paksmagu ikka tahab!“

2.

Sel päeval, kui Priit ta välja viskas, polnud Eleriinil aimugi, kuhu minna. Kui ta sõitu alustades laskis silme eest läbi episoode nende ühisest elust, siis peagi lõi ta käega: „Ma mõtlen sellele homme.“

Ta oli juba enne kultusromaanii „Tuulest viidud“ lugemist peategelase Scarlett O’Hara eluhoiakut harrastanud ning hiljem sarnasuse üle üllatunud. Ka tema armastas ebameeldivaid mõtteid ja ka tegemisi riputada homse varna. Sinna need üldjuhul ka jäid. Järgmist homset ootama. Hetkel polnud tal sõidu vastu midagi. Oli soe suvi, ent põhjalik ja analüüsiv mees oli unustanud talle raha anda. Kuna see tundus uskumatu alatusena, peatas Eleriin auto ja otsis kõik laekad põhjalikult läbi. Ei kusagil mitte sentigi. Tekkis lootus, et mees ikkagi ootab teda koju tagasi. „Pangakaart!“ turgatas siis pähe. Eleriin pääses neti kaudu hõlpsasti pankka ka telefonis. See oli siiski asjatu tegevus. Priit ei olnud talle raha kandnud. Kontol oli ainult neli eurot, mis vajalik panga hoolduskuludeks. Ega tal polnud aimu ka mehe rahalisest seisust. Tööde eest maksti sularahas. Ta oli korduvalt näinud, kuidas mees tunkede taskuid tühjendades kummutil sahtli avas ja seejärel lukku keeras. Vahel küsis seda toimingut tehes Eleriinilt, et kas naisukesel on vaja midagi suuremat osta. Tavaliselt ei olnud, kuna ta ei viitsinud shopata. Müntide jaoks oli nagoonii klaaspurk, millest vahel suitsuraha koukis. Just vahel, kuna sigaretidki tõi mittersuitsetajast mees talle koos toiduga koju kätte.

„Käi kuu peale sa silmakirjalik tõbras!“ hüüdis Eleriin sümboolselt üle õla ja käivitas auto. Huupi valitud teid kasutades sõitis ta aina sügavamale Eestimaa südamikku. Vähemalt paagi oli Priit täis pannud ja õnneks rüüpas see Golfiromu vähe kütust. Eleriin tundis vajadust olla mõnda aega vaikuses ja pööras metsa viivale

külavahetele. Kõht korises ja ta sõitis aina edasi, et mõnel raiesmikul marju suhu pista. Tee ei olnud kitsas, aga sügavate rööbastega. Ta oli nagu lõksus ja ainus siht oli edasi minna. Ta oli plindris. Nii antud ajas, kui eluliselt üldse. Ja siis nägi ta päästvat legendikku.

„Jess!“ hõikles ta ja seiskas auto keset piirdeaiata taluõue. Eterniitkatuse ja mansardkorrusega maja polnud eriti suur, aga õu oli huvitav. See oli ringikujuline ja jäi mulje, et põlispuud hoiavad talukohta kaisus. Eleriin ahhoitas sümboolselt ja läks päripäeva ringkäigule. Kui ta poleks Priidu tekitatud kaosest nii hajevil olnud, käituks ta teisiti, aga hetkel oli tal ükskõik, kas teretatakse emmates või lastakse jahipüssist soola tagumikku. Õuel luusides märkas Eleriin vagunelamu otsaseina. Pimedal ajal oleks see varju jäänud, kuna paiknes aia servas ja puude võimsad oksad olid üle katuse kaardunud. Eleriin läks esialgu puht uudishimust seda ratastel majakest vaatama. Ta ei arvanudki, et haagib tole autole sappa ja veab salaja minema. Oli lootus, et seal saaks ta veidi aega redutada. Ehk õnnestub pererahvaga kokku leppida ja talutõidki teha, kuniks oma tulevikule õige suuna annab.

Eleriin pani käed päikesevarjuks näo ette ja küünitask just aknast sisse piiluma, kui naise hääli ta selja taga teatas:

„See pole müügiks!“

Eleriin ei hakanud vassima, nagu tal oleks soov seda ära osta, vaid jätkas vaatlust edasi.

See pilt, mis akendest avanes, oli imeline ja tülgastav samaaegselt. Väga ilusa ja moodsa sisustusega elamu oli väärkasutuse tagajärjel muutunud punkriks või täpsemalt sealaudaks.

„Tere, mina olen Eleriin,“ pööras siis ringi ja tutvustas end.

„Mis me siin ikka tutvume. Ma ütlesin, et see pole müügiks. Lahkuge palun!“

Vanem naine pöördus minekule. Nüüd oli Eleriini kord teisele kuklasse hüüda:

„Aga miks ta siin varjulises kohas teil üldse seisab? Kas on mis-
kit seadusevastast, et toa poole põgenete?“

See huupi lajatatud küsimus pidurdas perenaise hoogu ja ta vaatas Eleriini mõõtvat pilguga.

„See on saadud ausal teel ja paberid on korras,“ ei pidanud siis paljuks ikkagi vestlust jätkata.

Eleriinile tuli üllatusena, et selline ehitis vajab loovutuspareid. Kuigi tema pidas seda järelkäruks, mängis tarka ja uuris edasi:

„No ja siis? Kui see on teie vara, miks ta siis siin räpasena seisab ja laguneb?“

Oma ülbusest ehmununa naeratas siis oma avalaimat võltsnaerastust ja tegi naisele ettepaneku veidi juttu ajada.

„Pole mul midagi teiega jutustada. Minuga ei lähe teil see liis-haaveldamine läbi,“ oli naine tõrjuv.

„Ei ole ma kelm, ma lihtsalt olen hädas ja see vagun tundub mulle õlekõrrena,“ mainis Eleriin sõbralikult, aga talukoha perenaine pööras minekule. Võõra auto juures uuris ta vaikides salongi akendest paistvaid kolimiskotte. Kõike ei olnud Priit suutnud väikese Golfi pagasnikusse mahutada. Eleriin oli oma noore elu jooksul näinud palju nägusid. Sõbralikke, vaenulikke, alandlikke, uhkeid. Kõige sagedamini siiski enda oma tualettpeeglitest ja see polnud midagi muud kui isekas. Võõra naise ilme oli mõtlik.

„Rääkige täpsemalt, mis juhtus,“ leebus too ja kutsus Eleriini kaasa. Mitte siiski tuppa, vaid eraldi seisvasse lehtlasse.

„Oodake siin, istepingid peaksid olema puhtad, ma keedan meile kohvi,“ sõnas ning astus rahulike sammudega maja poole.

„Muidugi ootan, kuhu mul minna,“ pobises Eleriin ja tõi autost mobiili.

Eleriin ei olnud sedasorti naine, kes kipub võõrastega sõbrunema. Tutvusringkonnas oli vähe sõbrannasid ja kui ta Priidu juurde elama asus, kadusid needki. Aja sisustamiseks Facebooki sõprade nimekirja lehitsedes ei jäänud talle silma kedagi, kellelt abi paluda ja ta kustutas kogu sõpruskonna. Tuju see viletsamaks ei teinud. Kes tunneb puudust, see saadab uuesti sõbrakutse. Veidi huuli kõverdades jäi ta ootama lubatud tassi kohvi. Kõhtki oli tühjaks läinud.

Perenaine tuli kandikuga, millele asetatud taldrik võileibadega ja presskann kohviga. Tassid ja taldrikud otsis välja lehtla kappidest ja oli aimata, et tal käis sagedasti külalisi. Kohv lõhnas meeldivalt ja Eleriin suutis näole võluda üsna ehtsa tänuilmegi, kuniks perenaine süütas küünla.

„See küünal! Kas saaksite selle ära puhuda?“ tõusis Eleriin õlgu võdistades püsti.

Perenaine vaatas vilksti kolimiskotte täis tuubitud auto poole ja tegi omad järeldused.

„Jah, varas jätab varna seina, tuli võtab kõik... teil näikse miskit alles jäänud olema.“

Eleriin polnud valmis teise mõtteid ümber lükkama ja jalutas vaguni juurde. Luba küsimata lohistas ta liugukse lahti ja astus sisse. Hais oli tugev, aga mitte talumatu. Tube oli vagunelamus lausa kolm, lisaks veel istevanniga duširuum ja eraldi WC. Kogu elamu oli möbleeritud ja seintel ilutsesid puidust raamidest peeglid. Silma hakkas isegi kamin. Kardinal akende ees tundusid puhtad ja olid nukumajalikult paeltega külgedele kinnitatud.

„Need olid kotiga kaasas ja panin ette,“ mainis perenaine.

„Ahsoo,“ andis Eleriin teada, et kuulis, mis öeldi.

„Kas läheme nüüd kohvi jooma?“

„Jah muidugi, aga enne teen selle haisukolde lagedaks.“

Suletud külmkapist tõstis ta välja kausid halvaks läinud toiduga ja praeahjust panni liharoaga, mis valgendas vakladest.

„Te ise pole sisse vaadanud või?“ vaatas siis üle õla perenaisele silma.

„Ei ole jah, see alles toodi. Ju oli seisnud kusagil kasutamata pikemat aega.“

„Aga kardinal ju saite puhtaks ja ette?“

„Jah. Olid puhtad ja riputasin ette.“

„Ja hais ei häirinud või?“

„Ma arvasin et...“

„Arvasite, et lehkab see kuivanud vereloik, mis on magamistoas

põrandavaibal? Nii et ikkagi hämarad lood selle majakesega?”

Imelikul kombel tema ründav toon naist ei ärritanud.

„Ei usu, siis oleks enne loovutamist korda tehtud. Ja..., võis ju jahimees olla eelmine elanik või lihameister,“ mainis vaid ja sammus lehtla poole.

„Lihameister jah,“ osatas Eleriin ja viis haisvad nõud aianurka.

„Mis te ütlesite oma nimeks, ma ei mäleta,“ uuris siis lehtlasse astudes perenaiselt.

„Ma olen Ida. Kas Eleriin on teie õige nimi, see, mille ennist mainisite?“

„On küll päris. Hakkame sööma,“ ütles Eleriin toonil, nagu poleks ta külaline, vaid võõrustaja.

Ida ei teinud seda märkama. Küünalt ta rohkem ei süüdanud, vaid tõstis laualt eemale, päevinäinud puhvetkapi otsa. Eleriin sõi vaikides võileibu ja jõi jahtunud kohvi peale. Mitte miski ei viidanud sellele, et kas või lapsepõlves õpetatud viisakus käib kaasas kogu elu. Ta lihtsalt sõi, jõi ja tegi seda viisil, nagu oleks lehtlas üksinda.

Ida tass jäi tühjaks.

„Ida, nüüd teeme nii, et ma ei kuule enam ainsatki valet su suust!“ lõpetas Eleriin söömise ja teietamise. „Sa kas usaldad mind ja räägid kõigest või ei usalda ja ma istun autosse ning sõidan oma teed. Alustame sellest, et mis keiss selle vaguniga on? Nonii, lase tulla! Me kas leiame lahenduse või jäädki sa oma hirmudega üksi. Sa ei saa hakkama, ma juba tean! Sa pole nii tark ega kaval ega tugev.“

Perenaine vaikus. Eleriin tõusis, võttis laualt oma telefoni ning läks kohvi eest tänamata auto poole.

Ida talle ei järgnenud.

3.

Eleriin käivitas auto, pööras suuna tulnud teele ja vaatas tahavaatepeeglisse. Idat polnud näha.

„Miski on siin valesti... või siis mitte,“ ei saanud Eleriin rahu. Ta teadis, et võõral õuel ja võõra inimese asjadesse pole temal vaja oma nina toppida, ent niisama jalga lasta ei tulnud tal mõttessegi. Kahju oli ka luhtunud lootusest, et teeb vagunelamu puhtaks ja elab külmade tulekuni kuidagi ära. Huupi pähe karanud aimdus, et Ida vassib ja varjab midagi, ei andnud rahu. Naise kollast värvi silmad olid end istutanud Eleriini mällu ja mõttes ristis ta perenaise Kassiks. Tagantjärele analüüsid ei olnud Kassi olek ebakindel. Naine lihtsalt vaatles teda vaikides ja selle liigitaski Eleriin hirmunud olekuks. Kahtlaselt käitus hoopis tema ise ja ilmselt tunti tema lahkumisest kergendust.

Mis seal metsatalus ikkagi toimub? Lehtla oli suur ja pika laua taha mahuks istuma mitukümmend külalist. Ka puhvetkapi vitriiniklaaside tagant paistsid virmastatud tassid, taldrikud, klaasid. Kas mingi Jehhoova tunnistajate kohtumispaik või võrkturunduse staap? Pigem usuvärk, kuna enne sööma hakkamist süüdati küünal.

„Kuhu ma nüüd oma arust lähen? Surnuaeda?“ ironiseeris Eleriin enda üle häälekalt ja peatas auto paarsada meetrit talust eemal. Tahtmatult meenusid mälopildid lapsepõlvest.

Eleriin oli kuueaastane, kui ühel hommikul vanaema talle teatas, et ema ja isa olid jäänud suurde laeva ja uppunud koos sellega. Kuna vanaema armastas napsitada ja ajas vahel lora suust välja, pööras Eleriin talle selja ja magas edasi. Hommikuputru sel päeval ei antudki, vaid pandi televiisori ette istuma. Ta ei saanud mitte millestki aru. Näidati valget laeva, millel kiri „Estonia“, nutvaid inimesi ja jutustati mingitest nimekirjadest. Kui postiljon tõi ajalehe, vedas vanaema näpuga järke ja seisatas sama perenime peal,

mis on temal.

„Vaene laps, sa oled nüüd orb,“ ütles vaid ja avas viinapudeli.

Eleriin ootas kaua. Luges näppudel päevi, mil ta vanemad Rootsi reisilt tagasi tulevad, aga neid ei tulnudki. Elu läks edasi. Vanaema jättis joomise maha ja esimesel koolipäeval istus ta Eleriini kõrval kui lapsevanem. Neil ei olnud tegelikult millestki puudust. Uus kodu Nõmme mändide all oli suure hooviga ja ta tohtis alati omapäi ümbruskonnas seiklema käia. Vanaema oli ostnud auto ja kuna ta ise sõita ei osanud, tekkis perekonda kasuvanaisa. Eleriinile ei meeldinud ei see uus auto ega ka vanaisa. Autoga viidi ta alailma surnuaeda küünlaid süütama, kus hauaplatsil oli mälestuskivile kirjutatud ema ja isa nimed, aga ta oli piisavalt suur tüdruk, et taibata pettust. Ema ja isa läksid koos laevaga sügavikku ja mälestus jäi südamesse, mitte hauakivile. Eleriin ei talu küünlaleeki ja kui need jõulude ajal süüdati, läks ta lapsena oma tuppa ja täiskasvanuna puhus need ka kohvilauda istudes ära.

Ajapikku tabas nende esialgu talutavana tundunud kummalist peret kaos. Lisaks sellele, et vanaema ei osanud ootamatult süle kukkunud toetusrahadega kohusetundlikult käituda, genereeris kasuvanaisa pidevalt äriideid, mis olid juba eos määratud hukule. Eleriini põhikooli lõpuaktusele ei ilmunud kumbki, kuna suurest stressist oli abimeheks alkohol. Nüüd jõid juba mõlemad. Peale maja müüki, kui tema hooldajad otsustasid kolida Soome, jäi Eleriin sõna otseses mõttes üks.

Tal oli õnne sokutada end poole kohaga tööle polikliinikusse koristajaks.

Päeval käis koolis, õhtuti lükkas lappi, pühkis tolmu ja tühendas prügikaste. Ta oleks võinud end pakkuda mõnda baari abiliseks, nagu mõned ta klassikaaslased tegid, aga alkohol oli teema, millest ta hoidis eemale. Üüritoakese eest sai teenitud rahaga tasutud ja nälga ei pidanud tundma. Ega ta tundnud puudust üldse millestki, kuna oli kinnise iseloomuga ja ei vajanud suhtlust. See oli saladus, et vanaema oma vanemakohustusi ei täitnud ja Eleriin ei läinud ka kaebama.

Lastekaitse ametnikud oleksid ta lastekodusse saatnud. Kui isa sellest asutusest vahel rääkis, muutus ta pilk kurvaks. Eleriin oli siis liiga väike, et põhjust taibata, aga millegipärast polnud isal lapsena päris kodu.

Gümnaasiumi lõpuaktusele ilmus vanaema kohale. Käes suur lillekimp ja kingituseks mobiiltelefon. Seda üle andes lausus meesimagusalt:

„Eleriin, sa oled nüüd täisealine ja saad hakata kasutama raha, mis pandud sulle haridusfondi.“ Ajal, mil toetusrahad laekusid, oli vanaemal olnud kainust mõelda ka vanemateta jäänud lapse tulevikule. See vanaema poolt mesiselt poetatud vihje polnud Eleriinile üllatus. Talle oli üks kauge sugulane sellest ammu teada andnud.

„No ja siis? Mis sellega?“ küsis, kuigi aimas ettepaneku sisu.

„Mõtlesin, et tahad äkki seda raha kasvatada. Mul on Soomes tuttavad, kes...“

„Ma ei taha rohkem kuulda,“ katkestas Eleriin jutu. „Mina pole selles süüdi, et mu vanemate raha laiaks lõite, laske nüüd sel pisikulgi olla. Mul on hea meel, et mul olemas oled, aga ma ei pea õigeks..., ah, mis ma sulle räägin, sa ei saa nagunii aru.“

Vanaema jäi pettunult istuma. Eleriin kallistas teda hüvastijätku ja soovis kõike head. Rohkem nad ei kohtunud, ent polnud ka teateid, nagu oleks memm siit ilmast lahkunud. Eleriin ei vihanud oma vanaema, ta oli isegi tänulik selle õpetunni eest, mille too talle negatiivses võtmes andis. Mainori kõrgkooli lõpetanuna oli küll pangaarve nullis, aga õnneks või õnnetuseks sattus ta teele Priit. Mees, kes võimaldas tal elada mugavat elu. Mees, kes hakkajast tüdrukust voolis iseka naise. Priit oli liiga armunud. Eleriin oli talle nagu omand ja et omand püsiks omaja kätes, isoleeris ta naise muust maailmast. Mitte füüsilises mõttes, vaid tekitades muredevaba õhkkonna. Eleriinil polnud selle vastu midagi ja nii oli ta kolmekümneselt küll haritud, aga tahtejõuetu ja mugavdunud noor naine.

„Pane ennast põlema, Priit!“ Taas oli ta toonud mehe oma mõtetesse.

Oma häälest ehmudes viskas Eleriin tüübi peast. Mõnekski ajaks.